గ్రామ పునర్నిర్మాణం

1

ఇటువంటి విషయాలమీద ఎవరయినా వ్యాసాలు రాసినా ఉపన్యాసాలిచ్చినా నమ్మకండి. నేను బి.ఎ. చదువుతుండగా ఈ "విలేజ్ రీకన్‌స్ట్రక్షన్" అనే మాట మొదటిసారి విన్నప్పుడదేమిటో అర్థం కాలేదు. అది ఆ రోజు హాస్టల్లో డిబేటుకు సబ్జక్టు. అయితేనేం? నలుగురూ అనుకుంటున్నదీ విని విషయం అర్థం చేసుకోవటమే కాక నేను కూడా మాట్లాడటానికి తయారయి ఒక పది నిమిషాలపాటు ఊపిరి సలపకుండా ఉపన్యాసం ఇచ్చి, కనీసం అరడజను పర్యాయములైనా "హియర్! హియర్!" అనిపించుకుని మరీ ఇవతలపడ్డా.

చెప్పొచ్చిందేమిటంటే ఉపన్యసించటం అంత సులభం. లాయరు గట్టి వాడైతే అన్యాయాన్ని న్యాయం కన్నా న్యాయంగా కనపరచగలిగి నట్టుగానే కాస్త మాటకారయితే అడ్డమైనదాన్ని గురించీ మాట్లాడి మన జీవితం యావత్తు దానితోనే ఉందని నిరూపించవచ్చు. ఈ గ్రామ పునర్నిర్మాణం అనేదాన్ని గురించే ఎవరైనా మాట్లాడుతుంటే ఒక పర్యాయం వినండి! గాంధీ మొదలయిన లీడర్లంతా కడమ వ్యాపకాలన్నీ కట్టిపెట్టి గ్రామాల సంగతి ఎందుకు చూడరా అనిపిస్తుంది. తెలీకడుగుతాను, ఇప్పుడు మన గ్రామాలకేం? పట్టణాల్లో ఉన్నట్టు మునిసిపల్ ఎన్నికలు, ఖూనీలు లేవు. వెర్రిఖర్చు లేదు.

గ్రామాలకు బురదా, చవుడూ మొదలైన లోపాలు లేవనను. కాని పల్లెటూరి వాళ్ళచేత అవి లోపాలని ఒప్పించండి చూస్తాం! పోనీ పల్లెటూరి వాళ్ళకు వాళ్ళ కష్టసుఖాలే ఎరుకలేనంత దుస్థితి వచ్చిందని ఎవరన్నా దయదలిచి "గ్రామ పునర్నిర్మాణం" నిర్వహణకు పూనిరా అది పూర్తి అయేసరికి పొద్దుగూకి ప్రళయానికి వేళవుతుంది. వెధవది! మా సూరాయివంటి మేధావికి పల్లెటూళ్ళో బాడ్మింటను క్లబ్బు ఏర్పాటు చేసేసరికి తల ప్రాణం తోకకొస్తే – క్షమించండి! పొరపాటున కథను చివర అందుకున్నాను.

2

తమ అనుజ్ఞ అయితే ఇప్పుడు కథ సరిగా మొదలు పెడతా.

నేను బి.ఎ. చదివే రోజుల్లో అనేక రహస్యాలు గ్రహించా. ఒకదాన్ని గురించి

ఇంతకు మునుపే మనవిచేశా. మరొకటేమిటంటే పల్లెటూరి పట్టులకు చెందిన సౌందర్యాన్ని గురించిన రహస్యం. పల్లెటూళ్ళననుసరించుకుని సౌందర్యం ఉంటూ ఉన్నదన్న విషయం నాకు తట్టకపోవటంలో నా తప్పేమీ లేదు. అది నా కళ్ళ ఎన్నడూ పళ్ళేదు. బురద, చవుడు మొదలయినవంటారా, అవైతే విరివిగానే చూశాను. ఎంత గుడ్డి కబోదైనా చూడకుండా ఉండలేదు. ఈ సౌందర్యం ఏదైతే ఉందో అది బొత్తిగా నా మీద శీతకన్ను వేసి ఎన్నడూ నా కళ్ళబడ్డ పాపాన్నైనా పోయింది కాదు. పల్లెటూరివాళ్ళు బస్తీలను తిట్టి తమ గ్రామాలను గురించి మెచ్చుకుంటున్నప్పుడన్నా ఇందులో ఏదో ఉందని పోలేదు నా బుద్ధికి. అదంతా పల్లెటూరివాళ్ళ పక్షపాత బుద్ధికింద తోసేశాను. కాని షేక్స్పియర్ మొదలయిన మహాకవుల నేం చెయ్యనూ? వాళ్ళూ ఆ ముక్కే చెప్పుతుంటే ఇక నమ్మకపోవటం ఎలా? ఆ అనుభవం నేను కూడా పొందుదామనే అభిలాష కలిగి వేసవికాలపు శలవులకు సూరిగారి గ్రామం పోయినా.

సూరాయి నా రాకకు సంతోషించాడు. అది - నా రాక - తనకు ఒక విధంగా చాలా సహాయకారి కాబోతున్నదన్నాడు. అదేమిటంటిని. నాకు సమాధానం చెప్పకుండా ఒక పెద్ద కొయ్య పెట్టెలోనించి నాలుగైదు పాత బాడ్మింటన్ బాటులు తీశాడు.

"వీటి గట్ యావత్తూ ఊడదీసి ముళ్ళేసి మళ్ళీ అల్లాలి. సాయంత్రం లోపుగా రొండు బాటులైనా సిద్ధం చెయ్యాలి" అన్నాడు సూరి.

"చేసి?"

"సాయంత్రానికి ఆడుకోవచ్చు."

"ఎక్కడ?"

"అదంతా ఏర్పాటు చేశాలేరా! పదిహేను రోజుల్నించీ ప్రయత్నం చేస్తున్నా ఈ ఊరివాళ్ళచేత బాడ్మింటన్ ఆడించాలని, నా ఒక్కడివల్ల కాలేదు. కాస్త నువ్వు సహాయం చేస్తివా, ఈ ఊళ్ళో బాడ్మింటన్ టోర్నమెంటు పెట్టించపోతే నా పేరు సూరాయి కాదు."

సూరాయి నా సహాయం కోరినందుకు సంతోషమయింది.

"నీ హంగంతా ఏది?"

"ఏం కావాలి?"

"నెట్."

"ఉంది." వాడు పెట్టెలోనించి ఒక పాత నెట్ బయటికి తీశాడు.

"ఎక్కడిదిరా ఇది?"

"పిత్రార్జితం."

నా కప్పుడంతా జ్ఞాపకం వచ్చింది. మా మేనమామ బెజవాడలో ఉద్యోగం చేస్తున్న రోజుల్లో, ఇంట్లో బాడ్మింటనాడుతుండేవాడు స్నేహితులతో.

"ఏర్పాటంతా ఉన్న తరవాత ఎవరుపడితే వారే ఆడతారు – బొట్టుపెట్టి పిలవాలా ఏమిటి?"

"ఆడరాడరు! పల్లెటూరి వాళ్ళకు కొత్త విషయం వస్తే భయం. ప్రతి వాడికీ ఆటంతా వర్ణించాను. ఒక్కరోజు ఆడి చూడమన్నాను. ఊఁహు! మనిద్దరం రెండురోజులపాటు ఆడి వీళ్ళకు భయం పోగొట్టాలి."

"ఒక్క క్షణం ఉండరా సూరీ! ఇది గ్రామ పునర్నిర్మాణం కిందికి వస్తుందంటావా?"

సూరాయి కాసేపు మొహం చిట్లించి "రావచ్చు నా కెన్నడూ తట్టలేదు. కాని నువ్వు చెప్పిం తరవాత..." అన్నాడు.

"అయితే నీ ప్రయత్నం మాను" అన్నా.

సూరి నిర్ఘాంతపోయి "ఏం?" అన్నాడు.

"గ్రామ పునర్నిర్మాణం జరగదు. అది కృతజ్ఞతా రహితమైన పని. చివరకు నిన్ను వెలికూడా వేస్తారు. అనుభవం మీద చెబుతున్నాను విను."

"ఏమిటి నీ అనుభవం?"

"అలా అడుగు చెబుతాను. మొన్న డిసెంబరులో కాంతంగారి ఊరు వెళ్ళబోతూ బజారులో చొక్కాలూ, అవీ తగిలించుకునే కొయ్య పదార్థాలుంటై చూశావు? అది పట్టుకుపోయినా. కాంతం, బావా నన్ను చాలా మెచ్చుకుని దాన్ని మేకులు పెట్టి గోడకు పరిచి – పల్లెటూరి వేషాలు – ఒక బండెడు బట్టలు తగిలించారు. స్నానం చెయ్యబోతూ బావ, చొక్కా దానికి తగిలించి, తువాలు చుట్టుకుని బట్ట దానిమీద వెయ్యబొయ్యేటప్పటికి అదంతా బండెడు బట్టలతో సహా కదిలి బావ నెత్తి మీదికి అవతరించింది. పైన ఏం చెప్పను? ఆ రాత్రే అది చచ్చి దహనం పొందింది. నన్నటువంటి వస్తువులు తీసుకురావద్దని కాంతం శాసించటం! దాన్నెందుకు తిడతావే నీ చవిటిగోడను తిట్టక అంటే, నీ సున్నపు గోడ లేడ్చినట్టే ఉన్నయి లెమ్మంది. కనక ఎందుకు తలపెడతావు గ్రామ పునర్ –"

"అందుచేత మనం వెంటనే బాట్లల్లటానికి ఉపక్రమిద్దాం, ఎక్కువ వ్యవధానం లేదు. సాయంత్రానికి బాట్లు సిద్ధం కావాలి." అన్నాడు సూరి చాటంత మొహంతో.

3

మీ కెప్పుడన్నా బాటు అల్లించుకోవలిసొస్తే నా సలహా తీసుకుని అరణాలు పారేసి చాతయిన వాళ్ళచేత చేయించుకొండి. మధ్యాహ్నం భోజనం కాగానే ఇద్దరం చెరో బాటూ తీసుకుని అల్లటానికి ఉపక్రమించాం. మొదటినించి సూరి నేను వెనకబడుతున్నానని సణుగుతూనే ఉన్నాడు. ఎలాగోలా చేతులన్నీ చించుకుని అల్లటం పూర్తి చేస్తే, బాటు పరీక్షచేసి ముళ్ళు తప్పు స్థలాల్లో ఉన్నయ్యనీ, బాటు వదులయిందనీ, దాంతో ఆడేకన్న చెక్కబాటుతో ఆడటం మంచిదనీ వ్యాఖ్యానం మొదలుపెట్టి కోప్పడేదాకా ఆగలేదు.

"ఒరే సూరీ! బంతులేవీ? చూశావా, నన్ను నమ్ముకుంటే బాగుపడవు. బంతుల్లేకుండా ఎలా ఆడతాం?"

"అన్నీ ఉన్నై. నీ తెలివితేటలమీద ఆధారపడలేదు నేనూ. వాటి సంగతి నాకు బాగా తెలుసు."

వాడి మాటల్లో నిష్ఠూరం నేను వినిపించుకోదలచలేదు.

"బాగానే ఉంది కాని నా కీ ఆట బాగా రాదే! నేను ఒకటి రెండుసార్లు ఆడాలని ప్రయత్నం చేస్తే బాటులోనించి బాలు దూరిపోవటం చూసి నా బాటుకు కంతలున్నాయని అందరూ కనుక్కున్నారు. నాతో ఏం పనవుతుంది?"

"నీతోనే అవుతుంది. చూస్తూ ఉండు."

అప్పటికింకా నాలుగైదు గడియల పొద్దుంది. నా నెత్తిన బంతీ, బాటులూ, నెట్టూ పడేసి తాను రెండు బొంగులూ, ఒక తవ్వుకోలా, టేపు తీసుకుని సూరి దారి తీశాడు. ఊరి బయట చింతల మధ్య కోర్టుకు సరిపోయే చక్కని సమప్రదేశం ఉంది. పది పదిహేను నిమిషాలకల్లా సూరి కోర్టు సిద్ధం చేశాడు. అవసరమైన గీతలూ అన్నీ గీసి గుంటలు తవ్వి, గుంజలు పాతాం.

మొత్తానికి మా సూరి చాతయిన మనిషి. అఖిల భారత గ్రామ పునర్నిర్మాణ మహాసభ ఒకటి ఏర్పాటు చేస్తే బాడ్మింటన్ బ్రాంచికి మా సూరాయి అద్భుతమైన అధ్యక్షుడవుతాడు. ఒక గంటసేపు ఆడి తట్టా బుట్టా నెత్తినేసుకుని ఇంటికి వస్తుంటే సూరి "నీ ఆట. మాచికి అట్టే చెప్పకుగాని, నా పనికి బాగా ఉపకరిస్తుంది" అని, పైన చెప్పటం మరిచిపోయినాడు.

మర్నాడు మా ఆటకు ప్రేక్షకులు వచ్చారు. మా ఆట వాళ్ళకు చాలా సంతోష కారణమైనట్టు కనపడ్డది. దానిక్కారణం ఆటలో నాకు గల నైపుణ్యమేనని నాకీ నాటికీ కొద్దిగా అనుమానం ఉండనే ఉంది. నన్ను చూసి నవ్వితే నవ్వారు కాని మా వాడి ప్రయత్నం కొనసాగుతున్నందుకు సంతోషించాను.

ఈ విధంగా రెండు రోజులు గడిచింది. ప్రేక్షకులు వచ్చి చూచి సంతోషించినవాళ్ళే కాని ఆడే ప్రయత్నం ఏమీ చెయ్యలేదు. సూరి ఎవ్వరికీ ఆడమని ఆహ్వానం చెయ్యనైనా లేదు. వాళ్ళసలు ప్రేక్షకులనటానిక్కూడా నా కంత మనస్కరించటం లేదు. వాళ్ళలో ఒక భాగం గొల్లపిల్లలూ, ఇంకో భాగం సంసార్ల పిల్లలూ, కొద్దిమంది ఆడపిల్లలూ, ఒకటి రెండు గొడ్లూ, ఒక కుక్కా – కొన్ని కోళ్ళూ అవి కూడా మధ్య మధ్య మా ఆట చూసి నవ్వుతూ పురుగులేరుకుంటూ అటూ ఇటూ షికారు చేస్తుండేవి.

నేనీ పరిస్థితులు సూరితో ముచ్చటించా.

"నువ్వు తొందరపడకు" అన్నాడు సూరి.

"నేను వచ్చి ఆడమంటే చస్తేరారు, బెదిరిపోతారు. ఒకరిద్దరు తూగుతున్నారు. బహుశా రేపు ఎల్లుండి లోపల మన కోర్టుకిద్దరు ముగ్గురు మెంబర్లు రావచ్చు. అప్పుడు మనం కాస్తా క్లబ్బయి ఊరుకుంటాం."

"వెధవ బాడ్మింటనాడటాని కింత భయమెందుకు, వెనకాడటం ఎందుకు?"

"మన భయాలు మనకు లేవా, నువ్వు నీ పెళ్ళాంతో ఒక్కరోజు ఊరి బయటికి షికారు పోయిరా! పాపమా? తప్పా?"

"నవ్వరా?"

"ఇక్కడా అదే భయం."

మా ఉద్యమానికి మర్నాడు కాస్త జవం కలిగింది.

మామూలు ప్రకారం మేమిద్దరం ఆడుతున్నాం. నేను మాత్రం మామూలు ఫారంలో లేకపోవటం చేత రెట్టింపు ఉత్సాహంతో బంతులు తప్పుతున్నా. ఇంతలో అనుకోకుండా ప్రేక్షకుల్లోంచి ఒక సంసారి కుర్రవాడు కోర్టులో జొరబడి నా చేతిలో బాటు లాక్కుని సూరికో "రావయ్యా! ఆడు, ఒక సెయ్యి సూత్తానూ" అన్నాడు. మా సూరి నన్ను కోర్టులోనించి బయటికి పొమ్మని సంజ్ఞ చేశాడు.

ఆ రోజునించి వారం లోపల కోర్టులో ఎనిమిది మంది మెంబర్లమైనాం. అందులో ముగ్గురు బ్రాహ్మలం, నేనూ, సూరీ కలుపుకుని. ఒకరోజున సూరి అందరిని కూర్చోబెట్టి చిన్న ఉపన్యాసం యిచ్చాడు. "ఈ ఆట పదిమంది ఆడవచ్చు, ఇప్పుడెనిమిదిమందిమైనాం. మనకు మంచి బాట్లు లేవు, బంతులులేవు. నెలకు తలో రొండణాలు వేసుకున్నా మంచి బంతి వస్తుంది. రూపాయో రూపాయిన్నరో పెడితే మంచి బాటొస్తుంది. ఈ ఏర్పాటంతా చేస్తే మీ ఆట ఇంకా బాగుంటుంది. మనం ఒక మనిషిని ఎన్నుకుని వాడిచేతికి మన బేడ చందా యిస్తే వాడే అవసరమయిన సదుపాయాలు చేసి నెలాఖరుకు లెక్క చెప్పుతూంటాడు. కాబట్టి మనలో ఒకణ్ని ఎన్నుకుందాం ఏమంటారు? నేను చెప్పిన దానికిష్టమైన వాళ్ళు చేతులెత్తండి."

ఒకరితరవాత ఒకరు అంతా చేతులెత్తారు. అందరికన్న చివర చెయ్యెత్తిన వాణ్ని చూసి తరవాత నెలరోజుల దాకా నవ్వుకుంటూనే ఉన్నారు. పల్లెటూళ్ళలో ఇటువంటివి ఊరికేపోవు.

"అంతవరకు బాగానే ఉంది. ఈ పనికి ఎవరుంటారు?"

కాస్సేపు ఎవరూ మాట్లాడలేదు. చివరకొక పాతికేళ్ళవాడు మొహం భయంకరంగా పెట్టుకు లేచి, "మాకదంతా తెలదండి. డబ్బంతా మీ చేతికే యిత్తాం. మీరేం చేసినా సరే"నని కూర్చున్నాడు. అందరూ తలలూపారు. భయంకరాకారం ఒక విధమైన సిగ్గువల్లా, జంకువల్లా కలిగిన మార్పని సూరి నాకు చెప్పినప్పుడాశ్చర్యం వేసింది.

కొద్దిరోజుల్లో మా కోర్టు కళకళ లాడుతున్నది. కొత్తబాట్లు, కొత్త బంతులు, ప్రతిరోజూ ప్రేక్షకులు. పదముగ్గురు మెంబర్లు, అయిదుగురు బ్రాహ్మణులు, మిగిలినవారు శూద్రులు. మా వాడింకో మీటింగుపెట్టి మరిద్దరిని తను పెట్టే ఖర్చులకూ వాటికీ సాక్ష్యంగా ఉండటానికి తీసుకుని క్లబ్బులో వాళ్ళక్కూడా పదవి ఇచ్చాడు.

కోర్టుకు పేరు వచ్చింది. కాని కీర్తి రాలేదు. ఊళ్ళో ముఖ్యులంతా మా కోర్టును లక్ష్యం చేసినట్టు కనపడలేదు. కాని ప్రతిరోజూ సాయంత్రం వేళ అరుగులమీద జరిగే మీటింగుల్లో మా కోర్టును గురించి చర్చ వస్తున్నదని మాకు తెలుసు.

4

ఒకరోజు రాత్రి నేనూ, సూరాయ్ భోంచేసి చల్లగాలికి అరుగుమీద చేరాం. కొంచం సేపటికి ముగ్గురు నలుగురు బ్రాహ్మణ యువకులు వీథి వెంట వచ్చి మేం కూర్చున్న అరుగుమీద తిష్టవేశారు. ఎందుకంటే ఊరికేనన్నారు. మేం వాళ్ళని లక్ష్యం చెయ్యకుండా మా ధోరణిలోనే ఉండగా ఆ సమూహంలో గుసగుసలు బయల్దేరినై. ఆ గుసగుసలు పెద్దవై నలుగురూ ఒక్కసారి బిగ్గరగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టి ఎవరి గొంతులు వారికే వినపడక అంతా ఒక్కసారి చాలించారు. అంతా ఒక్కసారి నిశ్శబ్దం.

“ఏమిటీ గలాభా?” అన్నాడు సూరి.

వాళ్ళు తెలియచేసిన సంగతి. ఊళ్ళో ‘కొందరు’ మా బాడ్మింటన్ కోర్టులో చేరాలనే ఉద్దేశంతో ఉన్నారట. కాని ప్రస్తుతం అంతా శూద్రమేళంగా ఉందని అనుమానిస్తున్నారట. అది బ్రాహ్మణ సంఘం అయే ఏర్పాటు చేస్తే ....

రేపుదయం చెబుతానని సూరి వాళ్ళను పంపేశాడు.

“మనకిక్కడ బ్రాహ్మణ, బ్రాహ్మణేతర సమస్య కూడా ఎదురైనట్టుంది. ఏం చేస్తావు? ఉన్న శూద్ర పిల్లల్ని తీసేస్తావా?”

“దీన్లో శూద్రులున్నారన్న ఏడుపుకంటే వాళ్ళు పదవుల్లో ఉన్నారని ఏడుపు – నిన్న ఇద్దర్ని ఎన్నుకున్నాం కాదూ? బ్రాహ్మడు సంభావన కోసం పరిగెత్తుతాడు ఉద్యోగం కోసం పరిగెత్తుతాడు. ఆంధ్రుల్లో వెయ్యి, రెండువేల మైళ్ళ దూరం వెళ్ళి అక్కడ కీర్తి సంపాదించినవారు లేకపోలేదు. అంతా బ్రాహ్మణులే. ఇంకా కొంత కాలంవరకూ ఈ రాయబారాలు రాకపోతే మన క్లబ్బులో మరి నాలుగు గౌరవ పదవులు సృష్టిద్దామని చూస్తున్నాను.”

“అయితే బ్రాహ్మలు కోర్టులో ప్రవేశించి శూద్రులను వెళ్ళకొట్టడం అన్యాయం కాదా?”

“అప్పుడు కాని గౌరవం రాదు కోర్టుకు. ఈ శూద్రులకూడా బ్రాహ్మణులు కోర్టులో

తమను, ఉన్న స్థానాలనించి వెళ్ళగొట్టిం తరవాత కోర్టును చూస్తే గౌరవం హెచ్చుతుంది. అదీగాక ఇంకొకటి చూడు. కూలి దొరక్క ముష్టి దొరక్క దొంగతనానికి తెగబడి జైలుకు పోయినవాడు అన్యాయమనుకుంటాడా? కర్మనుకుంటాడా? ఈ బ్రాహ్మణులు కోర్టులో చేరిన తరవాత శూద్రులకు ఊపిరాడదు. వాళ్ళు బహుశా ఇంకో కోర్టు లేవదీస్తారు."

సూరి చెప్పిన ప్రతి అక్షరం నిజమైంది. నేనా ఊరు వదలి వచ్చేటప్పటికి రొండు కోర్టులూ విజృంభిస్తున్నై. కొంతమంది బాగా ఆడుతున్నారు.

5

తొమ్మిది నెల్ల కాలం గడిచింది. తిరిగి ఏప్రిల్ మొదట్లో సూరి మా యింటికొచ్చాడు. తతిమ్మా విషయాలతో పాటు క్లబ్బును గురించి కూడా అడిగాను.

అంతా వింటే సూరాయికి క్లబ్బులో ఎక్కువ గౌరవం ఉన్నట్టు తోచలేదు. మొదట్లో ఇతరులకు దేన్ని గురించీ ఏమీ తెలీక పోవటం చేత సూరికి నిరంకుశాధికారం ఇచ్చారుట. కాని తరవాత వాడి ఇష్టం వచ్చినట్లు చేస్తున్నాడనీ ఇక తను చాలించుకుని మరొకడికా పదవి ఇవ్వాలనీ కదం వాళ్ళకు తట్టింది. సూరాయికి ఒళ్ళుమండి క్లబ్బు తనది, తన ఇష్టం అన్నాడు. కొన్నాళ్ళు క్లబ్బు పాడుపెట్టాడు. సూరాయి అరుగులమీద ఉపన్యాసాలిచ్చాడు. శూద్రులంతా రొండో కోర్టు అద్భుతంగా పని చేయిస్తున్నారు, బ్రాహ్మణులెప్పుడూ ఇంతేనని. తిరిగి కోర్టు పని చెయ్యటం మొదలుపెట్టింది. జరిగిపోయింది. ఇప్పుడు సూరి ఇంకో ఎత్తు వేశాట్ట. తలకో రూపాయి చందా వేసుకుని మూడు కప్పులు చేయించి పందాలు పెడదామన్నాడు. కొంత కాలంనించి సూరాయి ఏది చెప్పినా వద్దనటం మొదలుపెట్టారు కొందరు మెంబర్లు. ఇప్పుడూ ఆ మాటే అన్నారు. అయితే నేను సొంతంగా టోర్నమెంటు పెడతాను, ఆడదలుచుకున్న వాళ్ళు ఫలాని రోజు లోపల రుసుము చెల్లించి అప్లికేషను రిజిష్టరు చేయించుకోమన్నాడు. క్లబ్బు మెంబర్ల మంట చెప్పటానికి వీలులేదు. మాకీ పందాలు వద్దన్నారు.

"ఇవాళ కప్పుల కార్డరిచ్చాను. పాపం రొండో కోర్టువాళ్ళంతా చెల్లించారు. సుమారిరవై రూపాయలు వసూలైనాయి. మన కోర్టువాడు ఒక్కడివ్వలేదు. రేపు సాయంత్రం లోపల ఇవ్వకపోతే ఎల్లుండి మాచెస్‌లోకి రారు."

"నువ్వంత స్ట్రిక్టుగా వుండకపోతే యేంరా? చేతిడబ్బెంత తగులుతుంది?"

"ఏమీ తగల్దు. అసలు కప్పులు మూడూ ఒక పది రూపాయలతో వచ్చేవే. నేనొక ఉద్దేశంతో మూడూ, ముప్ఫై రూపాయలకార్డరు చేశా. అసలెందుకు? రేపు సాయంత్రం లోపల ఇంకో ఇరవై రూపాయలు రాలవూ?" అన్నాడు.

సాయంకాలానికి కప్పులు సిద్ధమైనై. రాత్రికి ఇద్దరం సూరిగా రూరు చేరాం. తెల్లవారగానే ఊరంతా కప్పులు వచ్చిన వార్త వ్యాపించింది. జనం గుంపులుగా వచ్చి కప్పులు చూసి పోయినారు. వచ్చిన ప్రతివాడితో మొదటి కోర్టువాళ్ళు మూర్ఖించటాన్ని గురించి చెప్పాడు సూరి. అందరూ సూరికి ప్రతికక్షులే. కాని కప్పులు చూడగానే ప్రతివాడి హృదయంలో కామం ప్రవేశించింది. కొందరు పెద్దలు సూరితో ఈ విషయం దీర్ఘంగా చర్చించి, "మెంబర్లతో మేం చెప్పి ఒప్పిస్తాం. పందాలు ఇంకా రొండు రోజులవతలపెట్టి కొంత గడువిప్పించ"మని కోరారు. "అదెప్పటికీ జరగదు. మూడు కప్పులూ రొండో కోర్టుకు పోవలసిందే" నన్నాడు.

నేను సూరి ప్రయత్నం నిష్ఫలమౌతున్నదని రూఢి పరుచుకున్నాను. ఈ పందాలతో సూరికి నష్టం వస్తుందని కాదు, పందాలు రొండో కోర్టు వాళ్ళతో జరగవని కాదు. మొదటి కోర్టువాళ్ళు కూడా పందాలలో పాలు తీసుకోకపోతే సూరి గ్రామ పునర్నిర్మాణం చెయ్యలేక పోయినట్టే. వాడి కది మాడు మీద దెబ్బ. కాని సూరెందుకు దెబ్బతింటాడు? ఆరోజయిదు గంటలకు సన్నగా, పొడుగ్గా ఉన్న కుర్రవాడు పోతూ పోతూ వచ్చినట్టు లోపలికొచ్చాడు. కప్పులు చూశాడు. బొడ్డులోనించి రొండు రూపాయలు తీసి తన్ను సింగిల్స్‌కు వెయ్యమన్నాడు. పోతూ పోతూ ఈ విషయం మర్నాటిదాకా ఎవరితో చెప్పొద్దన్నాడు. కాబట్టి సూరాయి వచ్చిన ప్రతివాడితో చెప్పాడు. అరగంట తరవాత దృశ్యం చూసి తీరాలి. సూరి డబ్బు రెండు చేతుల్తో వసూలు చేశాడంటే నమ్మండి. ఇక కోర్టు మెంబర్ల విషయమా? వాళ్ళకు ఒకర్నొకరు తిట్టటానికి టైములేదు. ఎప్పుడు సూరి "ఇక తీసుకోను" అంటాడో అనే భయం.

"టోర్నమెంటు" జయప్రదంగా జరిగింది.

మొదటి ముద్రణ : ఆంధ్రభూమి ?